

ת"פ 22757/12/10 - מדינת ישראל נגד א כ

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 22757-12-10 מדינת ישראל נ' כ
ת"פ 33196-01-11 מדינת ישראל נ' כ
בפני כב' השופט עידו דרויאן
מאשימה מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד זרנגר
נגד א כ ע"י ב"כ עו"ד נודל
נאשם

החלטה

הנאשם הודה בביצוען של עבירות, בשתי הזדמנויות שונות, והשאלה שבמחלוקת היא:

האם לא היה הנאשם אחראי למעשיו, בשל מחלת נפש, בשני המקרים נשוא האישומים?

אישומים ועמדות הצדדים:

ענייננו בשני תיקים שהוגשו כנגד הנאשם, האחד משנת 2008 והשני משנת 2010:

בת"פ 33196-01-11 יוחסו לנאשם עבירות של העלבת עובד ציבור, איומים ותקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו. על פי כתב אישום זה, בתאריך 27.2.08, ברחוב ברמת השרון, העליב הנאשם שני שוטרים, שוטר ושוטרת, בכך שכינה אותם חוצפנים וביקש שיעזבו אותו בשקט, וזאת לאחר שהתבקש להראות להם תעודת זהות וזו לא הייתה ברשותו. באותן נסיבות, איים הנאשם על השוטר כשאמר לו שהיה מרביץ לו אם לא היה בתפקיד.

הנאשם עוכב לתחנת משטרה ואז תקף בשנית את שני השוטרים - את השוטרת דחף באמצעות אגרוף יד שמאל לכיוון כתף ימין שלה ואת השוטר דחף לאחור. בנסיבות אלה, נעצר הנאשם, אלא שזה התנגד למעצרו והמשיך לעלוב בשני השוטרים ולקרוא לעברם בכינויי גנאי. הנאשם המשיך ואיים על שני השוטרים ואמר להם שחבל שלא עשה להם פנסים בפנים כשעוד היה יכול וכן איים על השוטרת באומרו "יש לך מזל שלא הראיתי לך כמה אני אלים".

בת"פ 22757-12-10 יוחסה לנאשם עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממש. על פי כתב אישום זה, בתאריך 31.1.10 ברחוב ברמת השרון, תקף הנאשם את ויאצסלבבוטנר (להלן: "המתלונן") בכך שזרק עליו כוס מזכוכית, פגע בראשו וגרם לו חתך מדמם.

שני התיקים אוחדו בהסכמה לנוכח מסמכים אשר העידו על מצבו הנפשי של הנאשם בעת ביצוע המעשים, והנאשם נשלח לבדיקת הפסיכיאטר המחוזי אשר נדרש לבחון מצבו הנפשי של הנאשם בעת ביצוע המעשים ואת כשירותו לעמוד לדין.

הפסיכיאטר המחוזי בדק את הנאשם, ובחוות דעתו מיום 28.6.12 קבע כי הנאשם כשיר לעמוד לדין, אולם בעת מעשה לא יכול היה להבחין בין טוב לרע (להלן: "**חוות הדעת הראשונה**").

על אף זאת, החליטה התביעה להמשיך בניהול התיק, לנוכח ראיות שלטענתה היה בהן להצביע על מסקנה הפוכה מזו שהגיע אליה הפסיכיאטר המחוזי.

כותב חוות הדעת, ד"ר נתן כספי ממשרד הפסיכיאטר המחוזי, התבקש להשלים את חוות דעתו, והוא עשה כן בחוות דעת משלימה מיום 5.6.13, שבה פירט ונימק את הקביעה כי בעת ביצוע העבירות, המיוחסות לנאשם בשני התיקים, הנאשם לא יכול היה להבחין בין טוב לרע (להלן: "**חוות הדעת המשלימה**").

ד"ר כספי העיד בבית המשפט ונחקר על ידי שני הצדדים.

גם לאחר דברים אלה, ואף כי בית המשפט שב וביקש מהתביעה לשקול את המשך ניהול התיק לנוכח חוות הדעת ועדותו של ד"ר כספי וכן לאור העובדה שלא הוגשה חוות דעת סותרת, נותרה התביעה בעמדתה והתיק נוהל.

בתשובתו לכתב האישום הודה הנאשם במיוחס לו בשני התיקים, אולם בשניהם טען הוא לאי כשירות בעת ביצוע העבירה ולכן להעדר אחריות פלילית. הצדדים אינם חלוקים אפוא על עצם ביצוע המעשים, אלא בשאלה, האם לא היה הנאשם אחראי למעשיו בשל מחלת נפש.

חוות הדעת הפסיכיאטריות ועדות כותבן, ד"ר כספי:

הנאשם, כיום בן 38, עובר לכתיבת חוות הדעת התגורר בבית הוריו ברמת השרון ועבד בתחום האלומיניום.

מחוות דעת הפסיכיאטרית הראשונה מיום 28.6.12 (ת/1) עולה, כי הנאשם ניהל חיים תקינים ונורמטיביים עד לשנת 2006 לערך, אז חווה משבר עמוק בעקבותיו נכנס בהדרגה לדיכאון והסתבך בחובות בשוק האפור. הנאשם חזר לגור בבית הוריו, מצבו החמיר, הוא נעשה עצבני ותקפני מילולית והחל לקלל ולאיים על אמו, החל לשתות ולהשתמש בסמים. הנאשם התאשפז לראשונה במרכז לבריאות הנפש "אברבנאל" בתאריך 24.12.08, 10 חודשים לאחר ביצוע העבירות המיוחסות לו ב-2008. הנאשם אושפז במצב פסיכוטי פרנואידי מניפורמי ושהה בביה"ח מספר חודשים כשהוא סובל ממצבים פסיכוטיים דמוי סכיזופרניה. מאז אושפז הנאשם 5 פעמים נוספות.

ד"ר כספי סיכם בחוות הדעת, כי: "**בעת ביצוע העבירות המיוחסות לו שבוצעו בשנים 2008 ו-2010, היה הנאשם במצב פסיכוטי מתמשך, עם התנהגות חסרת שיפוט ולפיכך לא ידע להבדיל בין טוב ורע ובין מותר ואסור. עיון בחומר החקירה מראה כי לא שיתף פעולה עם החוקרים, לעתים בהה במהלך חקירתו.**"

בחוות הדעת המשלימה מיום 5.6.13 (ת/2) הביא ד"ר כספי את סיכום המחלקה מביה"ח "גהה" ו"שלוותה", שם נכתב כי החל משנת 2006 התנהגותו של הנאשם השתנתה מאוד. הוא החל להיות תוקפני, הפסיק לעבוד, התנתק מבני משפחתו וחבריו והסתגר בבית. כן צוין, כי באותה תקופה צבר 96 הרשעות בעבירות תנועה.

גם כאן ציין כי בעת שאושפז לראשונה בדצמבר 2008, היה הנאשם במצב פסיכוי חריף וקשה, וכי על פי תיאור מצבו באותה עת קרוב לודאי שמדובר במצב פסיכוי מתמשך, ועל כן כבר בעת ביצוע העבירה, בפברואר 2008, היה כבר נתון באותו מצב פסיכוי. על דברים אלו חזר ד"ר כספי גם בעדותו (פרוטוקול, עמ' 22).

אשר לעבירה משנת 2010 - התביעה העבירה לידי ד"ר כספי חוות דעת ראשונית ממיון "אברבנאל", שנערכה יום למחרת ביצוע העבירה, ובה נכתב כי "אין כל עדות לקיום פרובוקציה פסיכויית" (ת/3). ד"ר כספי התייחס לכך בחוות הדעת המשלימה והסביר, כי מדובר בחוות דעת שניתנה על בסיס בדיקה קצרה של הנאשם במיון, וכי תקפותה נמוכה יחסית. בבית המשפט פירט ד"ר כספי, כי אין מדובר בחוות דעת של ממש אלא בבדיקה במיון (והוא מפנה לשם השוואה למקרה דומה שקרה בעבר - בדיקה שנעשתה לנאשם בנובמבר 2008, שם הפסיכיאטר לא מצא ממצאים פסיכויים, ויומיים לאחר מכן הנאשם אושפז בכפייה).

זאת ועוד, מסיכום מחלה מבי"ח גהה שעמד לרשותו של ד"ר כספי בעת כתיבת חוות הדעת צוין, כי הנאשם הפסיק לקחת טיפול בדצמבר 2009, קרי כחודשיים לפני ביצוע העבירה ב-31.1.10. כן הפסיק מעקב רפואי ואושפז במצב פסיכוי חריף במאי 2010, קרי 4 חודשים לאחר ביצוע העבירה. ד"ר כספי רואה קשר ישיר בין הפסקת הטיפול לבין ההידרדרות הנפשית של הנאשם בתוך חודשיים עד לביצוע העבירה בעקבותיה, שכן הנאשם סובל מסכיזופרניה. ד"ר כספי מעריך אפוא כי בעת ביצוע העבירה היה הנאשם שרוי כבר במצב פסיכוי והראיה כי אושפז במצב פסיכוי חריף 4 חודשים לאחר מכן.

התביעה טענה בסיכומיה, כי חוות הדעת הראשונה והמשלימה (ת/1, ת/2) ניתנו על בסיס בדיקה שנערכה לנאשם כשנתיים וחצי לאחר ביצוע העבירה ב-2010, עובדה שיש בה כדי לתהות על תקפות חוות הדעת.

אלא שברשות ד"ר כספי, אשר בדק את הנאשם, היו מסמכים המתעדים רצף של אשפוזים של הנאשם בתקופות הרלוונטיות ואינדיקציות רחבות לבסס את המסקנה אליה הגיע בחוות דעתו.

ד"ר כספי ביסס את חוות דעתו הראשונה על בדיקה פסיכיאטרית, אנמנזה, עיון בחומר החקירה, מידע רפואי מבי"ח גהה שם הנאשם היה מאושפז וכן עיון בתיקו הרפואי שבמרכז הרפואי לבריאות הנפש "אברבנאל". כמו כן, עיין ד"ר כספי בחומר החקירה והיה ער להתנהגותו של הנאשם ולאמירותיו במהלך החקירה.

בעדותו בבית המשפט הדגיש ד"ר כספי כי גם חומר החקירה הנוגע לאירוע ב-2010 היה לפניו, וכי היה מודע לכך שפעולתו של הנאשם בזריקת הכוס הייתה מתוכננת, אולם העריך כי נבעה ממחלת הנפש ממנה סבל הנאשם.

לדבריו, הנאשם אובחן באותה עת כסובל מסכיזופרניה. חודשיים לפני ביצוע העבירה הפסיק לקחת טיפול רפואי, 3 חודשים לאחר ביצוע העבירה אושפז במצב פסיכוי פרנואידי חריף - טווח זמנים זה מצביע על כך שבזמן ביצוע העבירה הייתה לנאשם מחלת נפש פעילה (פרוטוקול, עמ' 17 ש' 13-16).

התביעה טענה, כי הנאשם השתמש באותה עת בסמים מסוג חשיש וכן צרך אלכוהול, אלא שד"ר כספי מסביר כי שימוש זה נועד, למעשה, להתמודד עם הסימפטומים של המחלה, ולא כ"אקט עצמאי", ועל כן המקור לביצוע העבירה נובע ממחלת הנפש ולא מצריכת הסמים והאלכוהול. ד"ר כספי מפנה למספר חוות דעת מאשפוזים שונים של הנאשם, מהן עולה כי אין מדובר בשימוש "רגיל" בסמים אלא במצב פסיכיאטרי פרנואידי מאוד חריף בו היה נתון הנאשם באותה תקופה.

"כשאדם פסיכיאטרי הפרשנויות שלו שגויות ולא כמו של בנאדם נורמטיבי.... אולי הוא חווה פה איום שלא התקיים וגם סף הגירוי נמוך מאוד." (פרוטוקול, עמ' 18, ש' 7-10).

"הוא לא נטל טיפול תרופתי. קרוב לוודאי הוא נטל סמים כניסיון לטיפול עצמוני. הוא היה במצב פסיכיאטרי באותה תקופה וכל אלה השליכו על התנהגותו." (פרוטוקול, עמ' 18, ש' 20-21).

התביעה חקרה את ד"ר כספי על פעולות של הנאשם במועד ביצוע העבירה, אשר על פניהן נראו רציונליות ומחושבות, כאלה שנעשו תוך הפעלת שיקול דעת: בחר ויזם את זריקת הכוס על הפקח; ברח כשהבין שעשה מעשה פסול; ברח מהשטרים כשקראו לו לעצור; שמר על זכות השתיקה בחקירתו. אולם ד"ר כספי השיב כי אין באלו כדי לשלול את מצבו הפסיכיאטרי של הנאשם, מצב שפגע ביכולת השיפוט שלו.

ד"ר כספי הפנה לאינדיקציות בחקירת הנאשם שהצביעו דווקא על העדר שיפוט שלו: לא הגיב, בהה ברצפה, התנהג באגרסיביות, פיהק בחקירה. עוד הוסיף כי העבירה משנת 2008 התבצעה דווקא לפני שהנאשם היה מוכר כחולה נפש (שכן אושפז לראשונה 10 חודשים לאחר ביצועה), קרי לא ידע שיוכל "להשתמש" במחלת הנפש שלו על מנת לפטור עצמו מאחריות פלילית. אשפוזו לאחר מכן היה בעקבות מצב פסיכיאטרי חריף שהיה נתון בו.

ואכן, למקרא חקירתו של הנאשם מיום 31.1.10 (ת/4), גם בעין בלתי מומחית, ניתן להבחין בהתנהגויות אימפולסיביות וחריגות של הנאשם: צעק לכיוון הטלפון כשהחוקרת שוחחה עם אחיו; תחילה ביקש "עו"ד של המדינה" אך מיד לאחר מכן עמד על כך ששיגו עו"ד ספציפי ולא עו"ד מהסניגוריה הציבורית; אמר לחוקרת "למה את מציקה לי?"; בהה ברצפה ולא הגיב למספר שאלות; בהמשך עונה וממשיך לבהות: "לא תקפתי", "לא יודע", "למה את מציקה לי", "לא מגיב, בוהה ברצפה", "החשוד מפהק", "למה את משגעת אותי", "מסתכל עליי ולא עונה".

ת/3 הינה חוות הדעת הפסיכיאטרית שניתנה יומיים לאחר ביצוע העבירה ב-2010, ובה נקבע כי הנאשם כשיר לעמוד לדין. אלא שחוות הדעת נכתבה במיון "אברבנאל" והיא קצרה ותמציתית, על גבי עמוד אחד, ומבוססת על שיחה שנערכה עם הנאשם. בחוות הדעת עצמה כתב הפסיכיאטר שבדק את הנאשם, כי מדובר ב"בדיקה ראשונית", וכי יש לפנות לבי"ח "שלוותה" על מנת לקבל מידע מפורט לגבי מצבו הנפשי של הנאשם בחודשים שקדמו לבדיקה.

ד"ר כספי התייחס לחו"ד זו והעיד כי הנאשם מטעה בהתנהגויות שלו. הוא הצביע על מקרה בו פסיכיאטר שבדק אותו בנובמבר 2008 לא הבחין בסימנים פסיכיאטריים בולטים בנאשם, אך יומיים בלבד לאחר מכן אושפז הנאשם בכפיה ונכבל בסיוע זריקות אנטי-פסיכיאטריות. לטענתו, הנאשם התכחש למחלתו. הוא אובחן כסכיזופרן והפסקת התרופות בדצמבר 2009 השפיעה לבטח.

ד"ר כספי שלל את טענת התביעה כאילו הנאשם מניפולטיבי, וזאת לאור העובדה כי דווקא התחמק מהגדרת מחלת הנפש והתכחש למחלה. אם היה מעוניין לנצל את מחלת הנפש לצרכיו לא היה מנסה להתחמק ולהתכחש לה

ראיות ישירות למצבו הנפשי של הנאשם בעת המעשים וחקירות המשטרה:

אשר לעבירה משנת 2008 - חקירתו של הנאשם מיום 27.2.08 (ת/5) נראית סבירה למדי. הנאשם השיב לשאלות שנשאל, ידע לפרט את הסיטואציה עליה נשאל ואף להסביר את התנהגותו, אולם כל זאת בעין בלתי מומחית (להשוואה ר' התייחסותו של הפסיכיאטר המחוזי למצבו של הנאשם בשנה זו, לעיל). עם זאת, במהלך החקירה נשאל הנאשם מה שם משפחתו ואמר שאינו זוכר. כמו כן, בדו"ח העיכוב, ת/10, מתנצל הנאשם על התנהגותו ואומר "אני מצטער, יש לי פה גדול". כך גם במזכר שערך אלי בללי (ת/11) מתוארת התנהגות פרועה ומשוללת רסן של הנאשם, אולם בסופו של דבר אמר הנאשם כי הוא מצטער על הכל וכי "יש לו פה גדול והוא לא שולט בו".

השוטר שחקר את הנאשם, יובל צברי (עת/6) העיד כי שאל את הנאשם בתחילת החקירה האם הוא לוקח תרופות או מעשן סמים, וזאת על מנת לוודא שאינו נתון תחת השפעתם, אולם לדבריו אלו שאלות שנוהג לשאול במקרים של תקיפות שוטרים.

על פי דו"ח שכתב עת/7, פקח העירייה אלי בללי, הנאשם ניגש אליו לפתע ואמר לו שהוא חוצפן ואמירות תוקפניות נוספות. בבית המשפט העיד כי אכן הייתה זו הפעם הראשונה בה ניגש אליו אדם ברחוב ותקף אותו באופן כזה, והוא אישר כי הנאשם "ממש השתולל". עם זאת הוסיף, כי הדבר לא נראה לו מוזר.

אשר לעבירה משנת 2010 - שני פקחי הבנייה העידו כי לא הבחינו בסימנים ש"משהו לא בסדר" עם הנאשם או שהוא אינו מבין את המתרחש. עם זאת, מעדויותיהן ניתן להבחין במספר התנהגויות של הנאשם אשר נראות "חריגות".

מעדותו והודעתו של המתלונן ויאציסלבבונר (עת/2, ת/6), פקח בנייה ברמת השרון עולה, כי בעת שהגיע מתוקף תפקידו למקום מגורי הוריו של הנאשם, ביקש לצלם את הבנייה שהייתה במקום. אחיו של הנאשם והנאשם התנגדו לצילום, אולם לאחר מכן אחיו של הנאשם התרצה וניסה להרגיע את הנאשם וביקש ממנו לאפשר למתלונן לבצע את תפקידו. למרות זאת, הנאשם היה נסער וניסה להסתיר את המצלמה של המתלונן ולמנוע ממנו לצלם.

העד יעקב רזניק (עת/3) העיד כי הנאשם יצא אליהם עם כוס קפה בידו, שמה ממנה והתהלך לידם רגוע לזמן מה, כשפתע בלי כל התראה זרק לעברם את הכוס: "**היינו מופתעים מאיפה זה בא. הכל היה רגוע. בכלל לא דיברנו איתו. פתאום זה קרה.**" (פרוטוקול, עמ' 29 ש' 23). לאחר שזרק את הכוס, הנאשם הלך מיד.

החוקרת העידה בבית המשפט כי שאלה את הנאשם במהלך החקירה האם הוא נוטל תרופות והאם היה מאושפז ב"שלוותא", וזאת כיוון שבה ברצפה, לא ענה לשאלות וצעק (פרוטוקול, עמ' 31 ש' 15-18).

השוטר שי אפרח הגיע למקום האירוע ולאחר שערך סריקות במקום, הבחין בנאשם חוזר לביתו. כאשר צעק לעברו לעצור, החל הנאשם לברוח, וכשנעצר לבסוף התנגד, השתולל והעיף ידיו באויר. השוטר העיד כי הנאשם נראה לו בלחץ.

דין ומסקנות:

סעיף 34 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 מגדיר את "אי שפיות הדעת" כסייג לאחריות הפלילית, וקובע:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שעשה אם, בשעת המעשה, בשל מחלה שפגעה ברוחו או בשל ליקוי בכושרו השכלי, היה חסר יכולת של ממש -

(1) להבין את אשר הוא עושה או את הפסול שבמעשהו; או

(2) להימנע מעשיית המעשה."

על פי סעיף 34כב לחוק העונשין:

"(א) לא יישא אדם באחריות פלילית לעבירה אלא אם כן היא הוכחה מעבר לספק סביר.

(ב) התעורר ספק סביר שמא קיים סייג לאחריות פלילית, והספק לא הוסר, יחול הסייג."

לשונו של סעיף 34כב מפורשת והיא, כי די בהתעוררות של ספק סביר לקיומו של הסייג, וזאת בתנאי שהספק שהתעורר לא הוסר.

על פי הוראות הסעיפים 34ה ו- 34כב(ב) לחוק העונשין, אף שהנאשם נושא בחובת הראיה לעניין קיום הנסיבות הדרושות ליישום של סייג אי השפיות - די לו בכך שחומר הראיות מותר ספק בהקשר זה וראו פסקה 18 בע"פ 6385/11 בניטה נ' מדינת ישראל (2012) על האסמכתאות דשם.

חוות הדעת הפסיכיאטריות של ד"ר כספי, כמו גם עדותו בבית המשפט, ברורות, מבוססות ועקביות. ד"ר כספי הינו מומחה אובייקטיבי, מטעמו של הפסיכיאטר המחוזי, אשר בחן היטב את כל המידע שעמד לרשותו - החל מחומר החקירה וכלה בתיק הרפואי של הנאשם - וניכר כי נתן תשומת לב רבה לעולה ממנו, כפי שהוכח גם בתשובותיו בעת עדותו בבית המשפט. עדותו של ד"ר כספי בבית המשפט חיזקה את שתי חוות הדעת שלו והותירה רושם רב.

כבר קבעתי בעבר, כי העובדה כי לנאשם לא נפתחו תיקים מאז העבירות הנדונות מאששת את מסקנת הפסיכיאטר כי קיים קשר בין מצבו הנפשי של הנאשם לבין ביצוע עבירות, שכן מצבו התייצב מאז 2010 ואכן פסק מלבצע עבירות (ר' החלטה מיום 6.2.13, פרוטוקול עמ' 12).

אני מוצא אפוא כי חוות דעותיו של ד"ר כספי מבוססות היטב ומושתתות כהלכה על בחינה קפדנית של העובדות ועל הסקה זהירה של מסקנות שבמומחיות. התביעה, מצדה, לא הציגה חוות דעת נגדית הסותרת את קביעותיו של ד"ר כספי. חוות הדעת ועדותו של ד"ר כספי מספקות אפוא תשתית מספקת לקביעת ממצאים ומסקנות משפטיות, וודאי ליצירת ספק סביר לקיומו של הסייג לאחריות פלילית.

הראיות, חוות הדעת שהוגשו ועדותו של ד"ר כספי מחייבות את המסקנה **שקם ספק סביר** שמא בעת ביצוע המעשים הנאשם לא ידע להבדיל בין טוב לרע, בין מותר לאסור, והוא היה חסר יכולת שיפוט.

הספק לא הוסר - התביעה לא הגישה חוות דעת מומחה נגדית לחוות הדעת שניתנה על ידי ד"ר כספי המומחה, וכל שנותר בידי בית המשפט הוא לבחון את אמינות ד"ר כספי, ובעין בלתי מומחית לנתח את התנהגות הנאשם מן הראיות שבפניו. התביעה לא הצליחה, בראיות שהגישה לבית המשפט ובחקירה הנגדית של ד"ר כספי, להסיר את הספק או לסדוק במהימנותו של ד"ר כספי המומחה.

לפיכך - מתקיים הסייג ואני קובע כי בשעת ביצוע המעשים המיוחסים לו הנאשם היה חסר יכולת להבין את אשר הוא עושה או את הפסול שבמעשהו, וזאת בשל מחלה שפגעה ברוחו, ועל כן הוא **אינו נושא באחריות פלילית למעשי העבירה שיוחסו לו בכתב האישום.**

אני קובע אפוא כי הנאשם איננו בר עונשין וההליכים נגדו יופסקו, בשני התיקים.

קביעת דרכי טיפול:

בחוות הדעת הראשונה מיום 27.6.12 קבע הפסיכיאטר המחוזי כי הנאשם זקוק לטיפול מרפאתי כפוי. לנוכח חלוף הזמן המשמעותי מאז, קרוב לשנתיים, יופנה הנאשם לקבלת חוות דעת עדכנית מטעם הפסיכיאטר המחוזי, שתתייחס אך ורק לשאלת הנחיצות של דרך טיפול כפויה, לפי סעיף 15(ב) לחוק טיפול בחולי נפש, תשנ"א-1991.

לפיכך:

- א. הדיון הקבוע ליום 27.5.14 יבוטל, ותחתיו נקבע דיון ליום **15.7.14** שעה **10:30** לקבלת חוות דעת מטעם הפסיכיאטר המחוזי, לקביעת דרך טיפול, ככל שנדרשת;
- ב. עותק ההחלטה יישלח לצדדים, וכן לפסיכיאטר המחוזי שידאג להגשת חוות הדעת למועד הדיון;

ניתנה היום, י"ז אייר תשע"ד, 17 מאי 2014, בהעדר הצדדים.